

Ο Μητροπολίτης Βεροίας για το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

© GerBekes, ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ι.Μ.Β.Ν.Κ

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού Ημαθίας την Κυριακή 9 Ιουνίου 2024 (του Τυφλού).

Αναφερόμενος κατά την ομιλία του στην Ευαγγελική περικοπή του θαύματος της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού από τον Χριστό, ο Σεβασμιώτατος επισήμανε:

«Ήδη γάρ συνετέθειντο οί Ίουδαῖοι ἵνα, ἔάν τις αὐτόν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται».

Ένα μεγάλο θαύμα, το θαύμα της θεραπείας ενός εκ γενετής τυφλού, μας

παρουσίασε σήμερα ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης. Και το θαύμα αυτό ήταν όντως μεγάλο, όπως παραδέχθηκαν και οι Φαρισαίοι, που ομολόγησαν ότι δεν είχαν ακούσει ποτέ να αποδίδει κανείς την όραση σε έναν εκ γενετής τυφλό.

Αντί όμως να τους χαροποιήσει αυτό το θαύμα και να τους οδηγήσει στην πίστη προς τον Χριστό, τους κάνει να αντιδρούν, να το αμφισβητούν και να αμφιβάλλουν. Τους κάνει ακόμη και να απειλούν έμμεσα τον τυφλό και τους γονείς του. Και ο λόγος που προκαλεί αυτές τις αντιδράσεις δεν είναι η αμφιβολία τους για το θαύμα. Είναι η υποκρισία τους. Τους ενοχλεί δήθεν, όπως συνέβη και σε άλλα θαύματα του Κυρίου, ότι ο Χριστός θεράπευε ανθρώπους κατά την ημέρα του Σαββάτου, η οποία σύμφωνα με τον μωσαϊκό νόμο είναι αργία.

Ποιος μπορεί όμως να ισχυρισθεί ότι ένα θαύμα, μία θεραπεία που γίνεται με λίγο πηλό, με τον οποίο επιχρίει ο Χριστός τους οφθαλμούς του τυφλού, είναι εργασία; Ποιος πιστεύει ότι η αγάπη του Θεού μπορεί να αρνηθεί την ίαση σε έναν άνθρωπο που ταλαιπωρείται από την τύφλωση, για να μην υπάρξει τάχα παρέκκλιση από τον νόμο;

Κανείς, ασφαλώς, δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο, παρά μόνον εκείνοι, οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ήταν περισσότερο τυφλοί από τον τυφλό του σημερινού θαύματος, ώστε δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το πνεύμα του νόμου. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ότι η απαγόρευση της εργασίας από τον θείο νόμο δεν αφορούσε στα καλά έργα προς τους ανθρώπους και στα έργα που δοξάζουν τον Θεό, αλλά στα έργα που είναι αντίθετα προς το θέλημα του Θεού και εξυπηρετούν μόνο τις αδυναμίες και την κακία των ανθρώπων.

Στη συγκεκριμένη μάλιστα περίπτωση η υποκρισία των Φαρισαίων, που προβάλλουν την αργία του Σαββάτου, προκειμένου να μην παραδεχθούν τη θεία προέλευση του Χριστού, συνδυάζεται με τον φθόνο και την κακία που εμφωλεύουν στην ψυχή τους εναντίον του.

Αρνούνται τη δύναμη του Χριστού, αρνούνται την αγάπη και την αγαθή του προαίρεση προς τους ανθρώπους και τον συκοφαντούν. Επιχειρούν να τρομοκρατήσουν τους ανθρώπους, για να μην πιστεύσουν ότι ο Χριστός που θεράπευσε τον τυφλό ήταν όχι απλώς προφήτης, αλλά ο Υιός και Λόγος του Θεού.

«Ήδη γάρ συνετέθειντο οί Ίουδαῖοι ἵνα, ἔάν τις αὐτόν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται», σημειώνει ο ιερός ευαγγελιστής, για να εξηγήσει τη στάση των γονέων του θεραπευθέντος τυφλού.

Είχαν αποφασίσει, λέγει, οι Ιουδαίοι να εκδιώξουν από τη συναγωγή, να διαγράψουν, θα λέγαμε, από τον κατάλογο των πιστών Ιουδαίων, όποιον θα

τολμούσε να ομολογήσει τον Χριστό ως Θεό. Να τον καταστήσουν απόβλητο και αποδιοπομπαίο από τη θρησκεία και την ιουδαϊκή κοινωνία, υποβιβάζοντας και εξευτελίζοντάς τον.

Αιτία αυτής της αποφάσεως ήταν ο φθόνος τους εναντίον του Χριστού, καθώς ήθελαν να εμποδίσουν τους ανθρώπους να πιστεύσουν σ' Αυτόν και να τον αποδεχθούν ως Μεσσία. Και το επέτυχαν στην περίπτωση των γονέων του τυφλού, οι οποίοι, όταν οι Φαρισαίοι τους κάλεσαν για να τους ρωτήσουν εάν πράγματι ο υιός τους ήταν τυφλός και θεραπεύθηκε, το επιβεβαίωσαν, αλλά απέφυγαν να πούν πως συνέβη, γιατί φοβόταν τις συνέπειες, φοβόταν να ομολογήσουν τον Χριστό.

Στη στάση τους αυτή οι γονείς του τυφλού δυστυχώς δεν είναι μόνοι. Έχουν πολλούς συνοδοιπόρους σε όλες τις εποχές. Έχουν μαζί τους τους ανθρώπους που, αν και κατανοούν την αλήθεια της πίστεως, αν και πιστεύουν στον Χριστό, φοβούνται να το παραδεχθούν δημόσια. Φοβούνται να τον ομολογήσουν, όταν ερωτηθούν. Φοβούνται να δείξουν με τις επιλογές τους και με τη στάση τους ότι πιστεύουν, για να μην υποστούν κάποιες δήθεν συνέπειες. Φοβούνται, για να μην γίνουν και αυτοί «αποσυνάγωγοι», ακολουθώντας με παρρησία τον Χριστό, και στερηθούν τις τιμές και τα προνόμια τα οποία υπόσχονται όσοι είναι αντίθετοι στον Χριστό και το θέλημά του. Και έτσι προτιμούν να αρνηθούν αντί να ομολογήσουν την πίστη τους στον Χριστό.

Ας ελέγξουμε όμως και εμείς τον εαυτό μας, για να δούμε ποια είναι η στάση μας απέναντι στον Χριστό. Ομολογούμε την πίστη μας, ομολογούμε ότι είμαστε μέλη της Εκκλησίας του όχι μόνο με τα λόγια αλλά και με τις επιλογές και τις πράξεις μας ή τον αρνούμεθα ακόμη και με τη σιωπή μας, για να μην χάσουμε τις φιλίες και τις τιμές των ανθρώπων;

Ας δούμε τι κάνουμε, γιατί ο Χριστός δεν έχει βεβαίως ανάγκη τη δική μας ομολογία, αλλά είναι σαφής, όταν μας λέγει «οὐ δύνασθε δυσί κυρίοις δουλεύειν», δεν μπορούμε να είμαστε δηλαδή και μαθητές του και ταυτόχρονα μαζί με όσους είναι αντίθετοι σε Εκείνον, αλλά και όταν λέγει ότι όποιος δεν τον ομολογήσει ενώπιον των ανθρώπων, δεν θα τον αναγνωρίσει και Εκείνος ως μαθητή του ενώπιον του Πατρός.

Ας αποφύγουμε να βρεθούμε στη θέση αυτή για ένα πρόσκαιρο κέρδος, αλλά ας ομολογούμε τον Χριστό παντού και πάντοτε, χωρίς φόβο, όπως έκανε και ο θεραπευθείς τυφλός του σημερινού ευαγγελίου, για να αξιωθούμε να βρεθούμε κοντά στον Χριστό και κατά την ημέρα της κρίσεως.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

© GerBekes, ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ι.Μ.Β.Ν.Κ.